ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » φρ. 15
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἕκαστον φύλλον λεπ. 30
Τηλεγραφήματα: ΟΛΥΜΠΙΑ

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 40
Ἐπιστολαὶ καὶ ἀποστολαὶ
ΧΡΗΜΑΤΩΝ
ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ περιοδικὸν
Τὰ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Α'
Ἀθῆναι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1896

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΣ

ΑΡΙΘ. 43
Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προκόπιος οἰκονομίδης.

Φρειδερίκου Σύλλερ, **ἡ σκιὰ ὡς Ἠθικὸς θεσμός**, ὑπὸ Γεωργίου Καλοσγούρου.

Ἐκ τῶν Ἀπορρήτων, ποίημα, ὑπὸ Μ. Μαλακάση.

Ἡ Στρίγγλα ἢ Σφίγξ, διήγημα, ὑπὸ Γ. Στρατήγη.

Παῦλος Καλλιγᾶς, ὑπὸ Α.Ι. Μανούσου.

Ποτὲ πλέον, ὑπὸ Paul Vezlain.

Αἰγυπτιακαὶ Ἀναμνήσεις, ὑπὸ Γεωργ. Τσοκοπούλου.

Εἰκόνες: **Προκόπιος οἰκονομίδης.**

Ἐν τῷ Δελτίῳ: **Σαλλεμὲλ Λακούρ.** — **Ἐργασία συνεδρίου ὑπὲρ τῆς Πνευματικῆς Ἰδιοκτησίας** — **Πεντηκονταετηρὶς Γαλλικῆς Σχολῆς.** — **Φιλολογικαὶ καὶ Καλλιτεχνικαὶ εἰδήσεις.** — Μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ: **Ὁ Ἀνωφελὴς πλοῦτος.**

ΣΑΛΛΕΜΕΛ ΛΑΚΟΥΡ

«Οἱ δημοκράται ἡμῶν εἶναι ἀδιάσπα»στοι, σταθεροὶ εἰς τὰς ἀρχάς των καὶ »πεπεισμένοι ὅτι σκέπτονται ὀρθῶς» ἔλεγε συνήθως ὁ Θιέρσος, ὁσάκις αἱ πολιτικαὶ τῆς Γαλλίας περιπέτειαι, προεκάλουν τὸ κῦρος τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἐμπειρίας· ὅταν δὲ ὁ Βοναπαρτιστὴς Παῦλος Κασσανιὰκ ἔρριψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βουρβωνικοῦ μεγάρου τὴν ἀπρεπῆ ἐκείνην φράσιν, δι' ἧς ἐχαρακτήρισε τὸ δημοκρατικὸν αἴσθημα τῆς Γαλλίας ὡς ἠπίαν φᾶσιν Ναπολεοντείου ἐνθουσιασμοῦ, Ματσαλιώτης ἱστοριογράφος, ἀπήντησε μετὰ μεσημβρινῆς θέρμης καὶ ἐντάσεως, ὅτι «οἱ μαθηταὶ τοῦ Σαλλεμὲλ Λακούρ, »θὰ διαψεύσωσι τὸν συνήγορον τῆς πεσού»σης Αὐτοκρατορίας», τὸ μέλλον ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐκτίμησις τοῦ Θιέρσου δὲν ἐστηρίζετο μόνον ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐκείνης συμπαθείας, ἥτις πολλάκις κρατεῖ συνεσφιγμένους δύο ἐκλεκτοὺς παράγοντας εἰς τὸ ἔδαφος τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως· ἀλλ' ὅτι ἔρρεεν εὐθὺ ἀπὸ πεποιθήσεων ἀνωτέρας πολιτικῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ φιλόσοφος ἱστορικὸς εἶχεν ἐννοήσει ὅτι αἱ διδασκαλίαι τοῦ ἐν Ζυρίχῃ διδασκάλου ἐπέδρασαν ἐξόχως ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ καὶ ἐμόρφωσαν πεποιθήσεις ἐδραίας καὶ ἀσαλεύτους, διὰ τῆς ἀκατανικήτου ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κύριον γνώρισμα τῶν μεγαλουργῶν ἀνδρῶν. Θὰ ἠδυνατό τις νὰ εἴπῃ ἄνευ ὑπερβολῆς ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἀνέλιξις τῶν μεγάλων γεγονότων ὡς ἐδημιούργησεν αὐτὰ ἐν Γαλλίᾳ ἡ παντοδύναμος κυριαρχία τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου λαοῦ ἔφερε τὴν σφραγῖδα καὶ τὸ ὅρος τοῦ ἀποθανόντος προέδρου τῶν συγγεγραμμένων τοῦ Λουξεμβούργου.

Αἱ θλιβεραὶ ἀποφάσεις ὅταν ἀπετέλεσαν τὴν ὀχληρὰν καὶ μελαγχολικὴν ἐπαύριον τῆς συνθήκης τῆς Φραγκφόρτης καὶ τὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτα ἐκεῖνα πολιτικὰ ἐπεισόδια, ἅτινα κατέστησαν πρόβλημα τὴν Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην ἐπὶ μακρὰν ἀλληλουχίαν ἐνιαυτῶν, ἐχρησίμευσαν ὡς τοσαῦται πηγαὶ πατριωτικῆς ἐμπνεύσεως εἰς τὸν ἔξοχον δημοκράτην φιλόσοφον καὶ ἐδαψίλευσαν εἰς τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ διάνοιαν, ἰσχυρὰν καὶ ἀκατάπαυστον θέλησιν, ἄδολον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀναμφισβήτητον κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ὑπεροχήν. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ διερμηνεὺς τῶν ἐγκαρδίων πόνων τοῦ μεγάλου Γαλλικοῦ Ἔθνους, καὶ ὁ κάλαμος τὸ ἀκαταγώνιστον ὄργανον τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἀποφάσεων, αἵτινες ἀνέβιβασαν τὸν λαὸν τῆς Γαλλίας εἰς περιωπὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν καὶ ἀπέδειξαν ὅτι οἱ εὐγενεῖς λαοί, οἱ συναισθανόμενοι πλήρες τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῶν καὶ εὐκόλως ἐπιβάλλονται καὶ δυσκόλως ὑποδουλοῦνται. — Ὁ Σαλλεμὲλ Λακούρ ὑπῆρξεν ἀληθὴς σκαπανεὺς τῆς ἀνηθίκου Αὐτοκρατορίας καὶ δημιουργὸς καὶ συνεργάτης ἅμα τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος. «Ἐκέρδισε μίαν θέσιν ὑψηλὴν διὰ τοῦ »καλάμου του καὶ ἐρώτισεν ἕνα λαὸν διὰ »τῆς καρδίας του». ἔλεγεν ὁ Γαμβέτας εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὅταν ἀνέπτυξε τὸ θαυμάσιον θέμα τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας ἐνώπιον τριακοσίων χιλιάδων ἐνθουσιώντων ὀπαδῶν του, δὲν ἠστόχει δὲ βεβαίως ὁ εὐθαρσὺς ῥήτωρ, χαρακτηρίζων διὰ τῆς λακωνικῆς αὐτοῦ φράσεως τὴν πατριωτικὴν δρᾶσιν τοῦ ἐνθέρμου φίλου του, διότι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν Παρισίοις, ὅστις δὲν ἀνωμολόγει ὅτι ὁ Σαλλεμὲλ Λακούρ ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος. Ὁ βίος ἄλλως τε ὁλόκληρος τοῦ ἀνδρὸς ἀπετέλεσε σειρὰν διδασκαλίας πολιτικῆς παλυτίμου, διότι διῆλθεν αὐτὸν ἐξόριστος, ἐργαζόμενος δι' νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον του συγγράφων καὶ ταλαιπωρούμενος, ἀλλὰ πάντοτε νικητής. Καὶ ὡς διδάσκαλος ἐν Ζυρίχῃ καὶ ὡς διαλεκτικὸς ῥήτωρ καὶ ὡς δημοσιογράφος ὑπηρέτησε τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς, ὡς οὐδεὶς ἕτερος ἴσως τῶν συγχρόνων αὐτοῦ, ὅτε δὲ παρῆλθον αἱ δυσχερεῖς ἡμέραι καὶ ἐνεθρονίσθη πανίσχυρος ἡ δημοκρατία, ἀνέπτυξεν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα τῶν πολιτιτῶν ἀπολαύσεων, ἵσην ἔντασιν διανοητικὴν καὶ οὐχὶ κατώτερον πατριωτικὸν αἴσθημα! Καὶ ὡς διοικητὴς ἐν Λυὼν ἠδυνήθη ν' ἀναχαιτίσῃ τὰς ἀχαλιναγωγήτους ὁρμὰς τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὄχλου καὶ ὡς βουλευτὴς ἀργότερον ἐπέβαλε διὰ τῆς φωνῆς του σεβασμὸν εἰς τὰ θρασέα λείψανα τῶν μοναρχικῶν κομμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπολέμησαν αὐτὸν μανιωδῶς. Ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς ῥητορικῆς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀκατάσχετος, καὶ ἐνίκησε διότι ἦτο φιλόπατρις καὶ τίμιος δημοκράτης.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ πολυκυμάντου αὐτοῦ βίου ὑπῆρξεν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας, καὶ πρόεδρος ἐπ' ἐσχάτων τῆς Γερουσίας εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Φερρύ, συνεισέφερε δὲ ἀφειδῶς καὶ ὡς διπλωμάτης, καὶ ὡς πολιτικὸν πρόσωπον καὶ ὡς φιλόλογος εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ὡρμήθη καὶ αἱ ὁποῖαι καθωδήγησαν αὐτὸν ὡς φαεινὸς ἀστὴρ εἰς τὸ στάδιον ἔνθα διέπρεψε, διότι ὑπηρέτησε τὸ κοινὸν τῆς πατρίδος του συμφέρον, μετὰ τιμιότητος καὶ αὐταπαρνησίας.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Τὸ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας συγκληθὲν ἐν Ἀθήναις συνέδριον, ἀποτελούμενον ἐκ διαπρεπῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ, συνῆλθε τρὶς μέχρι τοῦδε. Συνεζήτησε διάφορα ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ συνεδρίου, ἐν οἷς καὶ τὸ περὶ διεθνῶν συμβάσεων ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔργα τοῦ νοὸς καὶ τῆς τέχνης τὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μεταφερόμενα. Εἶτα ἐπιτροπὴ ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν προέδρων τοῦ συνεδρίου κ. κ. Δ. Τζιβανοπούλου εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς ἀγραιολογικῆς ἑταιρείας καὶ Διον. Στεφάνου πρώην ὑπουργοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῶν ἐν Ζακύνθῳ συλλόγων, τῶν κ.κ. Δημ. Κορομηλᾶ, Ἰω. Φραγκιᾶ, Α. Μάτεση, καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ συνεδρίου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου παρασταθεῖσα εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἠτήσατο τὴν κυβερνητικὴν ἀρωγήν. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὑπεσχέθη νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, οὗ τὴν σύνταξιν ἀνέθηκε τῷ συνεδρίῳ, ὅπερ καὶ εἰδικὴν κατήρτισε ἐπιτροπὴν πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Τζιβανοπούλου, Δ. Στεφάνου, Ν. Καζάζη, Χ. Ἀννίνου, Τ. Ἀμπελᾶ καὶ Γ. Σρέτ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπελάβετο τοῦ ἔργου της, εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι προσεχῶς λύεται καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας διὰ νόμου, οὗ τὸ τέλειον ἐγγυᾶται τὸ συνέδριον καταρτισθὲν ἐξ ἀνδρῶν ἐξόχως εἰδικῶν.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Πεντηκονταετηρὶς

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ προσεχοῦς ἔτους αἱ Ἀθῆναι θὰ γείνουν τὸ συνεντευκτήριον τοῦ παρισινοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων. Συμπληρουμένης πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, ἐνεργείᾳ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ὠμὸλ διενεργηθήσονται ἐνταῦθα πανηγυρικαὶ τελεταὶ ἐκτάκτου φιλολογικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὁ Μουνὲ Σουλὴ θὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας νὰ παραστήσῃ μετὰ τοῦ λαϊκοῦ θιάσου τῆς Comedie Française τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον» ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Διονύσου, καταλλήλως διασκευαζομένῳ. Ὁ Σουλὸ ἀποδεχόμενος τὴν πρότασιν ταύτην, ἐνθουσιωδῶς εἶπεν ὅτι θεωρεῖ «τὸ ὡραιότερον ὄνειρον τοῦ βίου του» νὰ διδάξῃ ἐν Ἀθήναις ἀρχαῖον δρᾶμα. Ἡ διδασκαλία θὰ γίνῃ ἀτυχῶς εἰς τὴν Γαλλικήν, ἐλλείψει ἄλλου ἠθοποιοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἐπίσης θὰ συγκληθῇ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Ἀθήναις διεθνὲς ἀρχαιολογικὸν συνέδριον, ἔκθεσις θὰ διοργανωθῇ τῶν συγγραμμάτων τῶν μέχρι τοῦδε διατελεσάντων μαθητῶν τῆς Γαλλικῆς σχολῆς, ἐκδρομῶν εἰς Δελφοὺς, Δῆλον, Ὀλυμπίαν κλπ. Τῶν ἑορτῶν παρεκλήθη νὰ προεδρεύσῃ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Ἔκθεσις πεπραγμένων 21 Δεκεμβρίου 1894· 21 Μαΐου 1896. Εἰς τεῦχος ἐκ 40 σελίδων ἐκτίθεται ἡ μέχρι τοῦδε δρᾶσις τοῦ «Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων», γίνεται δὲ λόγος ἐν αὐτῷ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ συλλόγου, τῶν ἑορτῶν, ἑσπερίδων συναυλιῶν, διαλέξεων, ἐκδρομῶν, πινακοθήκης κλπ. ἅτινα πάντα συνετέλεσεν οὗτος. Ἐπίσης ἀναγράφονται τὰ περὶ συνεδρίου τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, μουσείου συγχρόνου Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας κλπ. Τὰ μέλη ἀνέργοντα εἰς 140 περίπου, διὰ δ' ἔσοδα καὶ ἔξοδα εἰς 2.500 δρ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας ὁ μὲν κ. Κόντος ἀνεκοίνωσε κριτικὰς παρατηρήσεις εἰς τὴν Βατραχομαχίαν, ὁ δὲ κ. Βάσης διέλαβε περὶ τοῦ Ἀτινίου ψηφίσματος.

Νέον εὕρημα ἐν παλαιᾷ Κορίνθῳ ἀνευρέθη. Εἶναι ὁλόκληρος ἀρχαία ὁδὸς πλακόστρωτος, διερχομένη διὰ τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκήτιδος Ἀθηνᾶς καὶ ἐφ' ἧς ἐλπίζεται ν' ἀνευρεθῶσι θεμέλια ἀρχαίων οἰκοδομημάτων. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρεία θὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφάς.

Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βερρῆς ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην ὁ υἱὸς τοῦ ἐν Χανίοις Γεν. προξένου κ. Γεννάδη. Συνεργάκεται ἐν Σμύρνῃ εἰς τὸν θίασον Βερώνη.

Ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ δικηγόρου Ἀλ. Βραχνοῦ ἐξεδόθη τομίδιον διηγημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Σόκιν». Εἶναι γεγραμμένα ἄνευ τέχνης, σκηναὶ σκανδαλώδεις. Ἀπὸ τὸ βιβλίον ἀξίζει κυρίως ὁ . . . πρόλογος τοῦ κ. Π. Νιρβάνα.

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Βουσὲ ἐξέδωκεν εἰς τέσσαρας τόμους «Ἱστορίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις ἰδιωτικοῦ δικαίου».

Ὁ Ἰταλὸς συγγραφεὺς G. Monti ἐξέδοτο τόμον ἐκ 182 σελίδων περὶ τοῦ «Ἄλγους ἐν τῇ ποιήσει», ἐν Ἀνατολῇ, Ἑλλάδι καὶ Ρώμῃ. Ἡ καλλιέπεια τοῦ ὄφους ἀμιλλᾶται μὲ τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ γράφοντος, ἀποδεικνύει δὲ ὅτι τὸ ἄλγος εἶναι ἔμφυτον εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πασῶν τῶν ἐποχῶν καὶ οἱασδήποτε κοινωνίας.

Λήγοντος μετ' ὀλίγα φύλλα φοῦ πρώτου ἔτους παρακαλοῦνται οἱ σύνδρομηταί μας, ὅσοι καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὰς συνδρομάς των, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι ταύτας, ὡς καὶ ἐκεῖνοι εἰς οὓς ἔχομεν πέμψει τὰς ἀποδείξεις.

Γνωστοποιοῦμεν ἀμετακλήτως εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτάς μας Ἀδελφοὺς Νοταρᾶ, ὅτι ἐὰν μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον δὲν μᾶς ἀποστείλωσι τὴν εἰσφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τῆς πρώτης τούλάχιστον ἑξαμηνέας, θὰ προβῶμεν δικαστικῶς καὶ ἔστω πρὸς γνῶσίν των.

Ἐπίσης συνιστῶμεν εἰς τὸν ἐν Μυτιλήνῃ ἀξιοσέβαστον ἐπιστολογράφον κ. Θεμιστοκλῆν Ψύχαν νὰ ἀποστείλῃ τας καθυστερουμένας συνδρομάς.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀντιπροσώπους μας κ. κ. Π. Ματιάτον καὶ Ν. Μοσχολιόπουλον νὰ μᾶς πέμψωσι τὰς εἰσπραχθείσας συνδρομὰς ὡς καὶ τὰς μὴ εἰσπραχθείσας ἀποδείξεις.

Ὁ κ. Σπ. Πρίντζης ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὰς πρὸ πολλοῦ παρ' αὐτοῦ εἰσπραχθείσας συνδρομὰς εἰς τὸν κ. Κ. Ραμον, γραμματέα τοῦ αὐτόθι ἑλληνικοῦ προξενείου.

Παρακαλοῦμεν τὸν ἐν Σμύρνῃ κ. Λεωνίδαν Σουλιανόπουλον νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὰς εἰσπραχθείσας συνδρομάς.

Παρακαλεῖται νὰ εὑρεστηθῇ νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὰς εἰσπραχθείσας συνδρομὰς ὁ πανυ εὐγενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν «Ὀλυμπίων» ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κ. Χρηστόφορος Ἰβηρίτης καὶ νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὰς ἐνεργείας του διὰ τὰς ὑπολειπομένας ἀποδείξεις.

Συνιστῶμεν εἰς τὸν ἐν Τρικκάλοις ἀντιπρόσωπον μας κ. Δημ. Μηλιγγιώτην νὰ συμμορφωθῇ ὡς ἐν προηγουμενῃ ἐπιστολῇ τοῦ καθορίζομεν. Ἔστω δὲ πρὸς γνῶσίν του ὅτι οἱ αὐτόθι συνδρομηταί μας παραπονοῦνται ὅτι δὲν λαμβανουσι τὸ φύλλον.

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν ἔχουσι λαβει τακτικῶς τα φύλλα παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τοῦτο ὅπως τοὺς ἀποστείλωμευ τὰ ἐκ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας καθυστερηθέντα μᾶς γνωστοποιῶσι δὲ ὅταν παρατηρῶσιν ἀνωμαλίαν τινὰ περὶ τὴν ἀποττολὴν τοῦ φύλλου.

Ἡ ἀντιπροσωπεία ἐν Αἰγύπτῳ ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Χρ. Μαλανδρῖνον.

«Καὶ διατί νὰ ἔλθῃ ἡ γυνὴ ἐνταῦθα; Καὶ προτείνατε εἰς αὐτὴν συναλλαγήν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν προτείνετε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν νὰ προσφέρετε δηλονότι τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπερήσπισεν αὐτὴν ὀβριζομένην εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προθυμίας της;

»Οἷαν μέγεθος δικαιοσύνης! Καὶ πῶς αἰσχύνομαι διὰ τὰ ἀνανδρα σχέδιά σας!

Δάκρυα αἰσχύνης καὶ λύπης ἔρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος ἐβλεπε σαρκαστικῶς τὴν σύγχυσιν καὶ ταραχήν της, ὡς εἶχε δεχθῇ πρότερον μετ' ἀπαθείας τὴν ὀργήν της.

— Πρέπει νὰ ξεύρωμεν τί θέλετε, εἶπε. Μὴ σκέπτεσθε ποσῶς νὰ παραιτηθῶ ἐγὼ τῆς ἐκδικήσεως ἀνθρώπου, ὅστις μὲ ἐξύβρισε καὶ τὸν ὁποῖον ἀποστρέφομαι, ἐὰν δὲν μοὶ προσφέρετε τὴν ἀποζημίωσιν ἣν σᾶς ζητῶ.

—Ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀναγκάσω τὴν δυστυχῆ ἐκείνην νὰ σᾶς ὑπακούσῃ; Εἶναι ἐλευθερα. Τί ἔχω νὰ πράξω ἐγώ;

—Αὐτὸ εἶναι ἰδικήσας δουλειά. Εἰπέτε της ὅ,τι πρέπει νὰ τῆς εἴπητε ὥστε νὰ ἔλθῃ.

—Σᾶς μισεῖ λοιπὸν πολὺ ὥστε νὰ θέλετε νὰ τὴν ἐξαναγκάσητε;

—Ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς διαστάσεώς της μοὶ ἀρέσκει περισσότερον.

Τὰς θηριώδεις ταύτας λέξεις ἀκούσασα ἡ Ἐρριέττη ἀπώλεσε τὸ θάρρος της. Ἔβλεπεν ὅτι ἀπόλλυται εἰς τὴν διακρισιν ἀπηνοῦς τέρατος καὶ αἰσθανθεῖσα διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῷ βίῳ τὴν ἀδυναμίαν της στρέφουσα τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας:

—Ὄχι! Δὲν θὰ σᾶς ὑπακούσῃ, ἀνέκραξε μετὰ λυγμῶν, ὄχι! Δὲν θὰ γίνῃ συνεργός σας εἰς τοιαύτην ἄτιμον πρᾶξιν! Ζητήσατέ με ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ὄχι τοῦτο!

Ὁ Βαλεντῖνος δυσηρεστημένος καὶ ἀπηυδηκώς:

—Αἴ! καὶ τί νὰ σᾶς ζητήσω. Δι' ὑπόθεσιν τόσον ἀσήμαντον χαλᾶτε τὸν κόσμον. Πῶς πείθεσθε ὅτι ἔχω σχέδια τόσον ἀπαίσια; Ἀφήσατε κατὰ μέρος τοὺς ἀνυποστάτους φόβους σας καὶ τὴν γελοίαν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν σας, καὶ προσέξατε εἰς τοῦτο, ὅτι θέλω ἁπλῶς νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τῆς κ. Φρειδερίκου ἵνα φθάσῃ εἰς λύσιν ἀποδεκτὴν ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπάλου μου. Μὴ πιστεύετε εἰς τίποτε ἄλλο εἰ μὴ εἰς ὅ,τι ἔχετε συμφέρον νὰ πιστεύσητε. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἔχετε πεποίθησιν εἰς τὴν φίλην σας. Εἶνε αὕτη ἱκανὴ νὰ ὑπερπηδήσῃ πᾶν πρόσκομμα. Εἶνε ὀλίγον παράξενη, ἀλλὰ εὐρυὰς γυναῖκα, καὶ δὲν θὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν πρώτην μετ' ἐμοῦ συνάντησίν της.

—Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶσθε πολὺ ἀξιοκαταρρόνητος ὅτι τὸ λέγετε...

—Φρονῶ, ὅτι δὲν θὰ ἔδγητε νὰ τὸ διακηρύξητε . . . . Ἡ συνάντησίς μας ἐγένετο τὸ θέρος τοῦτο εἰς Σωδινὸ σχεδὸν ὑπὸ τὰ ὄμματά σας. . Ἠμὴν ἐνομίσατε ὅτι εἶναι ἀγνότατον ἄνθος; Τώρα ἂν σᾶς ἀρέσκῃ ὑπερασπίζετέ την κἀγώ!

—Ἄχ, Θεέ μου! εἶπε στενάζουσα ἡ νεαρὰ γυνή. Ὄχι δὲν ὑπερασπίζω ἄλλον τινὰ ἀλλὰ τὴν ἐμὴν αἰδημοσύνην, τὰ διαλυόμενα γλυκύτατα ὄνειρά μου! Τί ἔπραξα ἵνα ὑρίσκωμαι τοιαύτα. σκληρὰς δοκιμασίας; Διατί εἶσθε τόσον ἐγωϊστὴς καὶ τόσον σκληρός; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶσθε ὅπως τοὐλάχιστον ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀδιάφοροι ἄλλον ὅτι καὶ ἀβλαβεῖς; Πᾶν ὅ,τι πράττετε εἶναι τερατῶδες!

Προσεξατε, προσέξατε, διότι ὑπάρχει ὑπερτάτη δικαιοσύνη ἥτις πατάσσει κατ' ἣν ὥραν ἥκιστα ἀναμένει τις . . . .

—Μὴ ἀναγκάζετε ἐκείνους τοὺς ὁποίους βασανίζετε ν' ἀπευθύνωσι τὰς δεήσεις της πρὸς τὴν δικαιοσύνην ταύτην . . .

—Ἄ! Νά τα μας. ποῦ φθάσαμε καὶ εἰς τὰ παραμύθια καὶ τὰς δυσιδαιμονίας εἶπεν ὁ Βαλεντῖνος, βαδίζων ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μὲ τρόπον ὅστις ἐδείκνυε ὅτι ἐστενοχωρεῖτο πλέον. Θὰ μοῦ παίξητε βλέπω τὸν «Δὸν Ζουὰν»: «Μετανόησον» καὶ τὰ λοιπά.

Νὰ σᾶς πῶ. Εἶναι ὅλα περιττά.

Ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀλλάξω γνώμην. Αἱ δὲ πομπώδεις φράσεις σας μὲ κουφίζουσιν ἀνωφελῶς.

«Ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν λοιπόν: Θέλετε νὰ σᾶς χαρίσω ἕνα κύριον. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ χαρίσητε μίαν κυρίαν

Ἁπλῆ ἀνταλλαγὴ ὑπηρεσιῶν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πράγματα γυμνὰ παντὸς ρητορικοῦ προσχήματος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ τὸ βάρος τοιαύτης ὕβρεως ἡ Ἐρριέττα ἐπανεῦρε τὸν χαρακτῆρά της. Ἀνεπήδησεν ὡς μανιώδης, ἔλαβε τόσην ὑπεροχὴν ἀπέναντι τοῦ κόμητος, καὶ μὲ τὴν χεῖρα ὑψωμένην μέχρι προσώπου ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ραπίσῃ:

—Ἡ ἀτιμία σου ὑπερέβη πᾶν ὅριον. Ὄχι δὲν δέχομαι. Καὶ ἂς γίνῃ ὅτι ἔχει νὰ γίνῃ!

—Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Καὶ ἐκείνη δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν.

—Καὶ τώρα, τῷ εἶπε, ἐδῶ εὑρίσκομαι εἰς τὰ ἰδιαίτερά μου.

Ἐξέλθετε!

Ὁ Βαλεντῖνος ὑπεκλίθη μετὰ χάριτος ἀταράχου.

—Αὐτὸ ἠτοιμαζόμην νὰ πράζω, εἶπε. Χαίρετε, φιλτάτη· σᾶς βεβαιῶ ὅτι κάμνετε πολὺ ἀνόητα. καὶ θὰ μετανοήσητε.

Ἤνοιξε δὲ τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ κόμησσα μείνασα μόνη ἐκάθησε παρὰ τὴν ἑστίαν, καὶ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν της ἐσυλλογίζετο περίλυπος.

Ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ἦτο ἁπλῆ, ἀλλὰ καὶ φοβερά. Ἡ παρρησία μεθ' ἧς ὡμίλησεν ὁ Βαλεντῖνος ἐπεδείκνυεν ὅτι ἦτο οὗτος ἀφοβος ἀποφασισμένος νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸ οὐδενὸς κωλύματος.

Ἀλλ' ἔλεγεν ἀρά γε τὴν ἀλήθειαν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ Σελὴ εἰχενὲμπέσει εἰς χεῖράς του; Διότι ἐὰν τὸ κακὸν ἐγένετο, διατὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἀνθίστατο ἤδη; Ἡ δὲ παροῦσα δυσάρεσστος τῶν πραγμάτων κατάστασις δὲν προήρχετο ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου καὶ ἀνοήτου ταύτης ἀντιστάσεως;

Ἐνταῦθα ἡ κυρία Κουτρα δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτήν, καὶ εἰς βαθὺς στεναγμὸς ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ τοῦ ἐργαστηρίου. Πῶς; Ἡ ἀχρειότης καὶ ἡ χυδαιότης εἰ· ἦν ἠγωνίζετο ὁ σύζυγός της νὰ τὴν παραστήσῃ, ἤσκησαν ἤδη τὴν ἐπιρροὴν των ἐπ' αὐτῆς ὥστε νὰ κατανοήσῃ εἰς τὸ σκιεῖον νὰ ψέγῃ τὴν δυστυχῆ Σελὴ ὅτι δὲν ἐπανέπιπτεν εἰς τὸ ἀκάρπημά της;

Δὲν ἤθελεν ἡ νεαρὰ γυνὴ νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἀνθίστατο. Ἀλλ' ὁ λόγος τῆς ἀντιστάσεως ἦτο προφανής. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς εἶχον διανοιγῇ καὶ μετενόει. Τί ἄλλο περισσότερον χρειάζεται πρὸς ἐξήγησιν τῆς στάσεώς της; Καὶ αὐτὴ τὴν ἐμέμφετο διότι ἐπανέστρεφεν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς;

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ἀνεμνήσθη τὰς δοκιμασίας εἰς ἃς εἶχεν ὑποβάλει αὐτὴν ὁ Βαλεντῖνος καὶ αἵτινες κατ' ὀλίγον τὴν εἶχον ἀποσπάσει ἀπ' αὐτοῦ. Ἐνεθυμήθη τὰς θλίψεις, τὰς ἀγανακτήσεις, τὰς ἀηδίας ἃς ἐδοκίμασεν ἕνεκα τῶν ἐξαπατήσεων, τῶν ψευδῶν, τῶν ἀπρονοησεων ἐκείνων. Ἀλλ' ὅταν οὕτως εἰς τοιαύτην ἄγη θέσιν τὴν σύζυγον, διατὶ τάχα καὶ ἡ ἐρωμένη νὰ εἶναι ἧττον εὐαίσθητος, πρὸς παρομοίαν καὶ πρὸς αὐτὴν διαγωγήν; Καὶ ἡ ἀντίστασις τῆς κ. Φρειδερίκου δὲν προέρχεται ἀρά γε ἐκ τῶν δυσκρασιεῶν ἐξ ὧν προῆλθε καὶ ἡ ἰδία αὐτῆς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ συζύγου της;

Εὕρισκε δὲ ἡ Ἐρριέττη ὅτι ἡ Σελὴ ἦτο καὶ δυστυχεστέρα αὐτῆς διότι ὁ πόνος αὐτῆς προήρχετο ἐκ παρεκτροπῆς καὶ ἦτο ἀνεπίδεκτος τῆς ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτοῦ παρακωθίας.

Ἀλλὰ μὲ τὰ παράπονα δὲν γίνεται τίποτε. Ἤτο ἀνάγκη δράσεως. Ἤτη θεῖτα δὲ ἡ Ἐρριέττη ὑπὸ τοῦ Βαλεντίνου, ἔπρεπε νὰ ἐπιζητήσῃ ἕτερον στερεώτερον καὶ εὐνοεικώτερον πεδίον μάχης.

Ἔπρεπε δὲ πρὸ παντὸς νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῇ, ἵνα δυνηθῇ νὰ κρίνῃ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν κατεβλητέων προσπαθειῶν.

Ὁ κόμης εἶχεν ὁμιλήσει ἀορίστως περὶ προσβολῶν, χωρὶς νὰ ὁρίσῃ πῶς ἐγένετο ἢ κατ' αὐτοῦ προσβολή.

Καὶ ἐν πρώτοις, τίς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἐψεύδετο οὗτος; Καὶ ἔπειτα τίς οἶδεν ἂν ἡ προσβολὴ δὲν προῆλθεν ἐκ μέρους κίτοῦ; Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὰ διαβήματά της πρέπει νὰ λάβωσιν ἄλλην διεύθυνσιν· θὰ ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπευθυνθῇ καὶ πρὸς τὸν Ρέδελ.

Ἡ Ἐρριέττη ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας παρὰ τοῦ μόνου αὐτόπτου μάρτυρος τῶν συμβάντων, καὶ σημάνασα ζωηρῶς, διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ ὄχημά της.

Κατόπιν τοιαύτης ταραχώδους σκη-

νῆς ἡ κ. Φρειδερίκου θὰ ἔμενε βεβαίως ἐγκεκλεισμένη κατ' οἶκον.

Ἡ κόμησσα δὲν ἐπλανᾶτο. Ἡ κ. Φρειδερίκου ἦτο κατ' οἶκον· ἔπασχεν ὅμως, καὶ εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδον παρ' ἑαυτῇ. Ἀλλὰ τοιαύτη διαταγὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κ. Κουτρᾶ, καὶ ἐπιμείνασα ἐζήτει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ κ. Κλεμὰν ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, ὅτε ὁ κ. Ἑλιφᾶς, κατερχόμενος ἀκριβῶς ἐκ τῶν δωμάτων τῆς νυμφῆς του, ἦλθεν ἐν ὥρᾳ καταλλήλῳ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὅπως ἄρῃ πάσας ταύτας τὰς δυσκολίας:

— Μόλις ἄρησα τὴν κ. Σελῆ, εἶπεν ὁ πρεσβύτης εἰς τὴν κ Κουτρᾶ· τῷ ὄντι δὲν εἶναι καλά, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ σᾶς ἴδῃ εἶμαι βέβαιος . . . Ἐὰν προέβλεπε τὴν ἐπίσκεψίν σας, θὰ ἔδιδεν ἐντολὴν νὰ σᾶς ἀφήσωσι νὰ εἰσέλθετε. Ἀκριβῶς μοὶ ὡμίλει διὰ σᾶς πρὸ ὀλίγου, καὶ ἦτο ἀνήσυχος νὰ μάθῃ ἐὰν θὰ σᾶς ἔβλεπε σήμερον. . . .

Ἄνευ ἄλλων διαπραγματεύσεων ἡ κόμησσα ἀνέβη εἰς τὰ δώματα τῆς Σελῆ, καὶ εἰσερχομένη παρ' αὐτῇ συγχρόνως μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου, ὅστις μετέβαινε ν' ἀναγγείλῃ τὴν κ Κουτρᾶ, κατέλαβε τὴν νεαρὰν κυρίαν ἐν τῇ ἠθικῇ ἐξαντλήσει, εἰς ἣν εἶχε πέσει ἀπὸ τῆς προτεραίας.

Ἓν ἀμοιβαῖον βλέμμα ἤρκεσεν εἰς τὰς δύο φίλας ὅπως μαντεύσωσι καὶ ἐννοήσωσιν ἀλλήλας. Αἱ δὲ πρῶται προφερθεῖσαι λέξεις διερώτησαν τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

— Σελῆ, σεῖς μοῦ ἐστείλατε χθὲς τὸ βράδυ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο;

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ διατί δὲν μοὶ ὡμιλεῖτε ἀντὶ νὰ μοὶ γράψητε;

— Διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ συνταγματάρχου Ρέδελ.

— Τί λοιπὸν συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος;

Ἡ κ. Φρειδερίκου ὠχρίασε καὶ ἔμεινε σιωπηλή. Ἡ κρίσιμος δι' αὐτὴν στιγμὴ εἶχε φθάσει. Ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὁποίαν ἀλήθειαν! Ἀλήθειαν ὑβριστικωτάτην καὶ διὰ τὴν ἀκούουσαν καὶ διὰ τὴν λέγουσαν.

— Ἀ! ὁμιλήσατε χωρὶς ἀποσιωπήματα, ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ἡ κ. Κουτρᾶ, δὲν ἔχετε πλέον τίποτε νὰ μοῦ κρύψητε, διότι ὁ σύζυγός μου μοὶ τὰ εἶπεν ὅλα . . .

Ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ ἀποκαλύψει ἡ Σελῆ ἐξέφερε ἐλαφρὰν κραυγήν, καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της, ἔμεινεν κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἕδρας της, μὴ τολμῶσα πλέον ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ν' ἀτενίσῃ τὴν Ἐρριέττην, κλαίουσα σιγανά, καὶ χύνουσαν ἄφθονα δάκρυα καταλειπόμενα διὰ τῶν τρεμόντων δακτύλων της.

Ἡ κόμησσα ἀπέναντι τοιαύτης θλίψεως καὶ σιωπῆς ἐυρεθεῖσα, συνεκινήθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ λύπης ἀλλὰ καὶ καταβιβρωσκομένη ὑπὸ ἀνυπομονησίας ν' ἀκούσῃ τὴν Σελῆ, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν βεβυθισμένη εἰς σκέψεις, εἶτα δὲ μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθῃ τέλος ἀκριβῶς τὰ γενόμενα ἥρπασε τὰς χεῖρας τῆς κ. Φρειδερίκου, ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ βλέπουσα αὐτὴν μετ' ἐπιβολῆς:

— Δὲν εἶναι καιρὸς δακρύων, εἶπε· πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν ἐν πρώτοις καὶ ἔπειτα νὰ δράσωμεν, Μὴ φαντασθῆτε ὅτι ἔχω ἐναντίον σας καὶ τὸ ἐλάχιστον αἴσθημα ἐχθρότητος. Δυστυχής, εἶσθε καὶ σεῖς θῦμα ὡς καὶ ἐγώ, καὶ δὲν ἔχω ἄλλο αἴσθημα πρὸς ὑμᾶς εἰμὴ τὸ συμπαθείας.

«Ἀλλὰ τὸ κακὸν ὅπερ διεπράχθη ἐναντίον ἡμῶν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, ἐνῷ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ διαπραχθῇ ἐναντίον ἄλλου, ἀθώου καὶ αὐτοῦ, δύναται νὰ προληφθῇ.

«Εἴσθε μικρὸν παιδίον ἢ γυνή; Θέλετε νὰ συμπράξητε μετ' ἐμοῦ ὅπως ἐμποδίσωμεν τὸν κόμητα ἀπὸ τοῦ νὰ φονεύσῃ τὸν συνταγματάρχην Ρέδελ; Αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς ἐρωτήσω.

Ἐπὶ ταῖς ἐντόνοις ταύταις δηλώσεσιν ἡ Σελῆ ἤρχισεν ν' ἀναλαμβάνῃ. Ἤγειρε πρὸς τὴν Ἐρριέττην τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της ἐμβαπτισμένους ἀκόμη εἰς τὰ δάκρυα καὶ

— Διατάξατε, εἶπε, καὶ θὰ ὑπακούσω.

— Διατί ἤρισαν ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ κ. Κουτρᾶς;

— Διότι ὁ συνταγματάρχης μὲ ὑπερήσπισεν ἐναντίον τοῦ κόμητος.

— Ὦ! τὸ εἶχα μαντεύσει! Βεβαίως. Ἡ κατὰ τοῦ Ρέδελ ὀργή του εἶναι φαινομενικὴ μόνον. Τὰ πράγματα ἔχουσιν ἀκόμη χειρὸν κωμικήν. ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ λάβουν τραγικὴν τροπήν. Πρὸς ἀποτροπὴν τῆς μονομαχίας ταύτης θέλει νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ. . .

— Εἰς τί;

— Εἰς τὸ νὰ ὑποσχεθῆτε εἰς αὐτὸν, ὅ,τι τῷ ἀρνεῖσθε

— Πῶς ἐσχηματίσατε τὴν ἰδέαν ταύτην;

— Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος! Ἐτόλμησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ ζητῶν παρ ἐμοῦ νὰ μεσολαβήσω ἐν τῇ μοναρᾷ ταύτῃ συναλλαγῇ! Ἰδοὺ ὁποῖος ἄνθρωπος εἶναι! Τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ δύναμίς του εἰς τὸ νὰ διαφθείρῃ τοὺς ἄλλους, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐτάρθην νὰ σᾶς τὸ προτείνω. Ναί! Κατέβην μέχρι τόσης ποταπῆς σκέψεως! Ὦ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, Σελῆ, καὶ δὲν ἔχετε πλέον λόγον νὰ ἐρυθριᾶτε ἐνώπιόν μου, διότι ἡ συναίνεσίς μου αὕτη μὲ κατέστησεν τόσον ἔνοχον ὅσον τυχὸν ὑπῆρξατε καὶ σεῖς.

— Μὴ κατηγορεῖς σεαυτήν, Ἐρριέττη, καὶ μὴ μὲ κρίνῃς αὐστηρότερον ἢ ὅσον ἀξίζω. Οὐδέποτε ὑπεχώρησα εἰς αὐτόν· ἐννοεῖς; Καὶ ἂν τὸ εἶπε ἐψεύσθη. Ἐπεβλήθη διὰ τῆς βίας, καὶ δι' ἐνέδρας, ὡς κλέπτης, ἡ δὲ ἀποστροφή μου ἐναντίον του εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ ἐπροτίμων ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μὲ πλησιάσῃ. Ὦ! Τῷ ἐξεδήλωσα λτσσωδῶς τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὸ μῖσός μου, καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ Ρέδελ ὅστις μὲ εἶχεν ἀποσπάσει ἀπ' αὐτοῦ, ἐπεβεβαίωσε καὶ ἐπεβάρυνε τοὺς λόγους μου, ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ

Ἡ Ἐρριέττη ἐξεδήλωσε φοβερὰν ἀποθάρρυνσιν.

— Ἀ! ποία μοῖρα τὸν ἀνέμιξεν εἰς ὅλα ταῦτα; . . .

— Ἡ μοῖρα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Διότι ἐὰν ὁ κόμης ἐπωφελήθη τὴν παρουσίαν τοῦ Ρέδελ ὅπως ἐπιρρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐθύνην τῆς προσβολῆς, καὶ ὁ Ρέδελ ὅμως ἐπωφελήθη τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ συζύγου σας . . . Μ' ἐννοεῖτε; κατὰ τοῦ συζύγου σας . . . Δὲν ἦλθεν εἰς λόγους μετὰ τοσαύτης ζέσεως πρὸς ἄνθρωπον ὅστις μὲ ὕβρισε, μόνον διότι ὕβρισεν ἐμέ, ἀλλὰ ἐλογομάχησε πρὸς τὸν κ. Κουτρᾶν, τὸν ἄνδρα οὗ φέρετε τὸ ὄνομα, τὸν ἄνδρα οὗ εἶσθε ἡ σύζυγος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἡ κόμησσα ἐκάθησε κατηφὴς καὶ συλλογισμένη, εἶτα δὲ μετά τινας στιγμὰς εἶπε:

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ Βαιλεντῖνος ἐν τῇ θρασύτητι τοῦ κυνισμοῦ του μοὶ ἄρησε νὰ τὸ διαγνώσω: «Θέλετε νὰ σᾶς χαρίσω ἕνα κύριον. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ χαρίσητε μίαν γυναῖκα». Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ὅροι τῆς προταθείσης συναλλαγῆς. Ἐρωτᾶνε ὅτι ἀγαπῶ τὸν Ρέδελ ὅσον αὐτὸς ἐπιθυμεῖ σᾶς. Προσηνέχθη δὲ εἰς ἱκανοποίησιν τῶν δύο πόθων ἵνα διαπραχθῇ διπλῆ μοιχεία! Τὸν ἄθλιον!

Ἡ Δελτ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὴν θυλὴν της, καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν πανουργίαν καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη συνέλθει ἐκ τῆς ταραχῆς της· ἐψιθύρισεν:

— Ἀλλὰ πῶς δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Ρέδελ, ὅστις τοσοῦτο σᾶς ἀγαπᾷ;

— Ἡ Ἐρριέττη ἀνήγειρε τὸ ἀγέρωχον μέτωπόν της, καὶ κεραυνοβολοῦσα τὴν νεαρὰν φίλην της διὰ φλογεροῦ βλέμματος.

— Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸν ἀγάπων, δὲν κάμνουν τὰ πάντα ὅπως μὲ ὠθήσωσιν εἰς τὸ νὰ τὸν ἀγαπήσω; Θὰ ἦμην ἐδῶ τώρα, ἂν μὴ τὸν ἀγάπων; Ναί· τὸν ἀγαπῶ, διότι εἶναι ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται, καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ ὑπερασπίσω τὴν ζωήν του.

«Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν ταῦτα. Σεῖς θὰ γνωρίζετε τί συμβαίνει. Ἀκούετε τὸν σύζυγόν σας, τοὺς φίλους του, τοὺς φίλους σας . . . Ἐγὼ δὲν εἶδα κανένα ἀπὸ χθές, καὶ ὅλος ὁ κόσμος κρύπτεται ἀπ' ἐμοῦ . . . Ἐξηγήθητέ μου, εἰπέτε μου τί ξεύρετε;

— Ἠξεύρω ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶχε συνέντευξιν χθὲς τὸ ἑσπέρας μετὰ τοῦ συνταγματάρχου, καὶ ἐξῆλθε σήμερον πολὺ ἐνωρίς . . . Τὸν ἠρώτησα, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως ἀφορώσης τὸν φίλον μας . . .

— Θὰ τῷ εἶναι μάρτυς, ἀναμφιβόλως: ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη. Ἐὰν ὁ Ρέδελ τὸν ἐξέλεξεν, ἔπραξε τοῦτο ὅπως καταστήσῃ ἀδύνατον πᾶσαν ἐξήγησιν καὶ νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν συνεννόησιν πρὸς δικκανονισμὸν τῆς